

Libris .RO

Cara Delevingne
cu Rowan Coleman

Mirror, Mirror

Traducere din engleză de
Raluca Furtună

Introducere

Perioada de tranziție de la copilărie la viața de adult este una dintre cele mai interesante din viețile noastre: haosul, nebunia, hormonii, schimbările permanente și extremele. E o perioadă crucială și dramatică, plină de emoții puternice care ne modelează, transformându-ne în adulții ce suntem destinați să devenim.

Majoritatea oamenilor vorbesc despre anii adolescenței ca despre cea mai frumoasă perioadă a vieții, și e adevărat că sunt vremuri fără griji, pline de aventuri și bucurii. Dar poate fi și o perioadă foarte dificilă, plină de provocări, mai ales dacă ești genul de persoană care nu se integrează ușor.

În prezent, când rețelele sociale joacă un rol atât de important în viața noastră de zi cu zi, tinerilor le este mai greu decât oricând, cu atât mai mult cu cât se află sub presiunea de a părea mereu perfecți. E o lume în care oamenii se grăbesc să-i judece pe ceilalți fără să încerce să-i înțeleagă sau să ia în calcul greutățile prin care trec.

Când am început să scriu *Mirror, Mirror*, am vrut să spun o poveste care să-i ofere cititorului o imagine realistă asupra anilor tulburi ai adolescenței și să creez

personaje cu care poate empatiza oricine. Am vrut să fie o carte despre puterea prieteniei și despre ideea că, atunci când te înconjori de oameni pe care-i iubești și în care ai încredere, devii mai puternic.

Mai presus de orice, vreau să le spun cititorilor mei că e OK dacă nu știi încă cine ești. E OK dacă ești diferit și unic, pentru că ești deja o ființă perfectă. Atâta vreme cât descoperi ce anume te face fericit, câtă vreme îți urmezi inima, totul va fi OK. Fii tu însuși orice ce s-ar întâmpla. Descoperă-ți forțele și realizează că ai puterea să schimbi lumea.

Cu dragoste,
Cara

Cu opt săptămâni în urmă...

Soarele răsărea, iar noi ne întorceam acasă ținându-ne de braț, de-abia târându-ne în căldura verii care se ridica în aer. Capul lui Rose se odihnea pe umărul meu, iar brațul ei îmi cuprindea mijlocul. Îmi amintesc clar senzația, șoldul ei ciocnindu-se de mine din cauza nepotrivirii de ritm, pielea ei lipită de pielea mea, caldă, catifelată.

Era puțin înainte de ora cinci; lumina blândă a dimineții, intensă și aurie, lucea făcând ca fiecare stradă murdară să arate ca nouă. Văzuserăm răsăritul ăsta de multe ori în drum spre casă, după lungi nopți pierdute; ne prelungea fiecare moment petrecut împreună până când închideam ochii. Până în acea noapte, viața păruse să ne surâdă în sfârșit, să ne aparțină la fel cum noi îi aparțineam ei, umplându-ne fiecare secundă cu ceva nou, cu ceva care părea important.

Dar acea noapte era diferită.

Mă dureau ochii, aveam gura uscată, iar inima îmi bătea cu putere. Nu voiam să mergem acasă, dar ce puteam face? Nu aveam unde să mergem în altă parte.

— De ce acum? a întrebat Rose. Totul era în regulă, frate. Ea era bine, fericită. Deci de ce acum?

Respect pentru autorii și artiștii

— Nu-i prima oară, nu? a spus Leo. De-aia nu le pasă porcilor. A mai făcut chestia asta. Bani, rucsac plin cu mâncare din frigider, chitara. Dispare câteva săptămâni. E stilul ei.

— Dar nu de când cu *Mirror, Mirror*, a continuat Rose. Nu de când cu noi, nu-i așa? Înainte, se tăia și făcea toate prostiile, fugea de-acasă. Dar nu de când cu trupa. Ea era... eram toți bine. Super bine.

Rose m-a privit ca să-i confirm spusele și a trebuit să fiu de acord, totul se schimbase în ultimul an pentru noi toți. Înainte de trupă, fiecare era pierdut în filmul lui, apoi, cumva, ne-am adunat. Iar împreună eram puternici și mișto, și hotărâți și enervant de tari. Cu toții credeam că și Naomi se simțea la fel, că nu mai avea nevoie să fugă de-acasă. Până noaptea trecută.

Toată noaptea aia, de la începutul și până la sfârșitul ei, ne-am petrecut-o scormonind orașul.

În fiecare loc în care fuseserăm vreodată cu ea, am fost acum din nou, fără ea.

În locurile despre care le spusese părinților și în locurile despre care nu le spusese.

În cluburile în care eram prea mici ca să intrăm, în care aerul fierbinte duhnea a transpirație și hormoni, făcându-ne loc cu greu prin masa compactă de dansatori, încercând s-o zărim.

Ne-am furișat în zonele întunecate, pe aleile din spatele cârciumilor unde puteai să faci rost de marfă, vorbind în șoaptă cu puști nervoși, cu cearcăne în loc de ochi, care ne ofereau punguțe de iarbă. În acea noapte, i-am refuzat.

Ne-am dus în locuri private, în care trebuie să știi pe cineva ca să poți intra. Subsoluri întunecate, în care

oamenii fumează iarbă până când aerul devine un fum gros, iar muzica e atât de tare că-ți țiuie urechile, îți vibrează pieptul, iar podeaua tresaltă în ritmul muzicii sub tălpile tale.

Am fost în acele locuri și în toate celelalte. În parcul de pe proprietatea pe care mergem de obicei să ne facem de cap. Pe malul nefamiliar al râului către care dau apartamentele milionarilor. Pe podul Vauxhall, podul nostru, pe care l-am traversat atât de des, urlând ca să ne facem auziți în ciuda traficului, podul care e aproape ca un prieten, un fel de martor.

În cele din urmă, am fost în acea casă de pariuri abandonată, cu ușa spartă și cu salteaua din fundul camerei, unde se duc unii tineri când vor să fie singuri. Unii tineri, dar niciodată eu, pentru că unul dintre lucrurile pe care le urăsc e singurătatea.

Orele acelei nopți s-au scurs și, cu fiecare moment care trecea, eram mai siguri că o s-o găsim, că asistam doar la una din farsele ei, genul de lucru pe care îl făcea când suferea și avea nevoie de atenție. Eram convinși că Naomi, prietena noastră cea mai bună și colegă de trupă, era pe undeva, într-un loc pe care doar noi îl știam. Ne aștepta s-o găsim.

Pentru că nu puteai să exiști într-o zi și să dispari în următoarea. Nu avea niciun sens. Nimeni nu se dezintegrează în aer, fără să lase nicio urmă.

Asta ne-am spus în noaptea în care am căutat-o și în noaptea următoare și în toate nopțile care au urmat, până când părinții noștri ne-au zis că trebuie să ne oprim, că Naomi avea să se întoarcă acasă când va fi pregătită. Apoi, poliția a oprit căutările, pentru că mai fugise de-acasă de atâtea ori înainte.

Dar noi nu simțeam același lucru, nu ni se părea că e
că înainte, pentru că ea nu mai era la fel — dar nu ne as-
culta nimeni, ne priveau cu toții plictisiți, cu carnețelele
lor goale în mâini. Ce puteau ei să știe?

Așa că am continuat să o căutăm, mult timp după ce
toți ceilalți încetaseră. Am căutat-o peste tot.

Dar Naomi nu era nicăieri.

Tot ce am găsit erau doar locurile în care obișnuia să
meargă înainte.

Astăzi: viața merge înainte, așa zic toți.

Trebuie să continuăm să ne trezim dimineața, să mergem la școală, să ne întoarcem acasă, să ne gândim la tâmpenii cum ar fi examenele care se apropie. Și „să sperăm, să ne rugăm și să avem încredere“, și multe alte rahaturi pe care lumea continuă să ni le repete.

Viața merge mai departe, dar asta e o minciună, pentru că, în noaptea în care Naomi a dispărut, ea a apăsat un buton de pauză afurisit de mare. Zilele se scurg, la fel și săptămânile, și anotimpurile și toate rahaturile astea, dar nimic altceva. Nu cu adevărat. E ca și cum ne-am ține cu toții respirația de opt săptămâni încoace.

O să-ți spun ce nu mai zic ei; nu mai zic că ea o să se-ntoarcă acasă când o să fie pregătită. O văd pe sora ei mai mare, Ashira, la școală, cu capul plecat, închisă în ea ca și cum nu și-ar dori să se apropie nimeni. Iar maică-sa și taică-su rătăcesc prin supermarket, holbându-se la rafturi fără să le vadă cu adevărat. Deși Nai e cea care a dispărut, ei sunt cei care par pierduți.

Și da, pe vremuri ar fi fugit de-acasă ca să-i facă pe toți s-o caute, ar fi făcut asta pentru că, pe vremuri,

credea că asemenea psihodrame sunt mare lucru. Dar n-a mai fugit de multă vreme, și n-a fugit niciodată în felul ăsta. Nu și-ar dori niciodată ca ai ei să fie răvășiți de griji sau ca Ash să fie mereu încordată, în așteptarea veștilor proaste. Nai e complicată, dar își iubește familia, iar ei o iubesc pe ea, sunt toți ca un far care ne atrage pe noi ceilalți în jurul său, ca pe niște molii înfometate de dragoste. În familia lor, chiar le pasă unora de ceilalți.

Vezi tu, Naomi nu le-ar face așa ceva, și nici nouă. Dar nimeni nu vrea să audă asta, nici poliția, nici măcar mama ei, întrucât gândul că Naomi este o nenorocită e mai convenabil decât gândul că pur și simplu a murit.

Motiv pentru care, uneori, nu-mi mai doresc decât să-i găsească trupul.

Așa un grad de ticăloșie am atins. Uneori, aș vrea să fi murit doar ca să știu adevărul.

Dar nu. N-au găsit nimic. Și viața merge înainte.

Ceea ce înseamnă că azi e ziua în care avem audii pentru un nou basist, care s-o înlocuiască pe Naomi.

Pentru o clipă, a părut că fără ea ne vom despărți. Restul trupei *Mirror, Mirror* — eu, Leo și Rose — ne-am întâlnit la repetiții și ne-am întrebat dacă e cazul să renunțăm, ba chiar am spus că așa ar trebui. Apoi, am rămas toți trei acolo, în picioare, nimeni n-a plecat, nimeni nu și-a făcut bagajele și am știut, fără să mai trebuiască să rostim cu voce tare, că nu puteam renunța. Renunțarea la trupă însemna să renunțăm la cel mai bun lucru din viața noastră — și însemna să renunțăm la ea, pentru totdeauna.

Naomi înființase trupa — sau cel puțin ea era cea care o transformase dintr-un proiect școlar jalnic în ceva real, ceva care conta. Datorită lui Nai găsiserăm toți ceva

la care eram buni, pentru că ea era atât de bună la ce făcea. Adică era o basistă grozavă, legendară; felul în care impunea ritmul te cutremura. Dar, mai mult decât atât, Naomi poate să compună cântece foarte tari. Nici eu nu stau rău la capitolul ăsta și împreună suntem chiar super, dar Nai are acel ceva special, care dă unui lucru greoi și cenușiu o strălucire specială. Înainte de *Mirror, Mirror*, habar n-avea că asta era superputerea ei, dar acum știe, pentru că i-am spus noi. Și, cu cât îi spuneam mai des, cu atât devenea mai bună. Și când ai o asemenea superputere, n-ai nevoie să fugi de acasă.

În ziua în care a fost cât pe ce să renunțăm la trupă, proful nostru de muzică, domnul Smith, a intrat în sala de repetiții. Eram în vacanța de vară, iar școala era aproape goală. Aveam voie înăuntru datorită lui, ne obținuse permisiunea și-și petrecuse vacanța stând și citind ziarele, în timp ce noi ne certam și cântam. De data asta însă, a venit și s-a așezat, a așteptat să ne oprim din vorbit și să-l privim. Am realizat cât de diferit arăta în clipa aia. Domnul Smith e genul de om care animă orice încăpere, nu doar pentru că e înalt și bine făcut — fiindcă se duce la sală —, ci și datorită felului său de-a fi; îi place viața, îi place de noi, copiii cărora le predă, și ăsta e un lucru rar. Te face să-ți dorești să faci chestii, să vrei să înveți, și totul datorită acestei energii pe care n-o vezi prea des la adulți; pare că-i pasă cu adevărat.

În acea zi însă, părea că cineva îl storsese de puteri, iar energia și optimismul care-l însoțeau de obicei dispăruseră. Mă înspăimânta să-l văd așa, pentru că e unul dintre oamenii care sunt mereu atât de puternici! M-a afectat într-un mod greu de explicat; m-a făcut să-l plac și mai mult. Conta mult să văd cât de tare îi păsa de dispariția

lui Nai, îi păsa cu adevărat. În afara familiei și a noastră, părea a fi unul dintre puținii oameni care simțeau asta.

Nu știi cum s-au simțit ceilalți în ziua aia, dar în clipa în care l-am văzut, am vrut să-l ajut la fel de mult pe cât știam că vrea și el să ne ajute.

— Băieți, vă gândiți serios să renunțați? a spus el.

Ne-am uitat unii la alții și, pentru o secundă, m-am simțit ca înainte să devenim prieteni, un copil singur și stingher, iar ideea de a reveni în punctul ăla m-a îngrozit.

— Pare aiurea fără ea, am spus.

— Înțeleg asta, a zis el, trecându-și degetele prin păr, ridicându-și șuvițele blonde. Dar ascultați-mă când vă spun că, dacă vă despărțiți acum, o să regretați. Voi patru... voi trei... Sunt atât de mândru de voi și de tot ce faceți împreună. Nu vreau să pierdeți asta, nici pentru voi, nici pentru Nai. Nu puteți face mare lucru pentru Naomi acum, dar puteți să faceți ca numele ei să rămână viu în amintirea oamenilor până când o s-o găsească. Puteți să-i faceți să nu se oprească din căutat. Mi-a venit o idee — haideți să pregătim un concert aici, la școală. Să strângem bani ca să-i ajutăm familia să continue căutărilor, să mențină cazul ei în atenția publicului. Să-i facem pe toți să se uite la noi, la voi mai ales, și să vadă cât de mult ținem la ea. Asta vreau să fac, copii. Dar nu pot fără voi. Vă băgați?

Și da, normal, am zis că ne băgăm.

Era singurul lucru pe care-l puteam face.

Am continuat repetițiile, doar noi trei, toată vara, dar mai e foarte puțin până la concert și ne-am dat seama ce trebuie să facem. Trebuie să găsim un basist nou. La dracu'!

Naomi era... este... cel mai bun basist cu care am cântat, ceea ce e ciudat pentru că e fată, iar fetele în mod normal nu se pricep la rahaturi de-astea. Nu e sexist ce zic, e un fapt. E nevoie de un soi de voință nesecată să fii invizibil ca să cânti la bas, iar fetelor — adică fetelor obișnuite — le place să fie privite.

Dar ziua de azi merge înainte. Trebuie să mă adun. Mă târăsc afară din așternuturi și mă uit la mormanul de haine mototolite de pe jos.

Pentru Leo e simplu, tipul pur și simplu se dă jos din pat și arată super.

Își ia chitara și gata, poți să zici că-i Dumnezeu; fetele îl divinizează ca și când ar fi. Nu prea-i drept că Leo poate la șaispe ani să fie atât de stăpân pe el, ca și când s-ar fi născut așa, musculos, înalt și cu vocea gravă.

Eu, în schimb, sunt încă în faza dubioasă. Trăiesc în faza dubioasă — *sunt* faza dubioasă. Dacă ar exista un emoticon pentru faze dubioase, ar arăta ca mine. Mă aștept să fiu tot în faza dubioasă și când o să am patrușcinci de ani și o să fiu cu un picior în groapă.

Vreau să arăt cool, dar cool în genul lui Leo; însă un tricou simplu alb, blugi, hanorac și converși înalți imaculați nu e genul de cool pe care-l pot adopta. Nu pot adopta niciun gen de cool, cu excepția celui care se ia de la Leo fiindcă suntem amici.

Și Rose e mare maestră în a arăta bine, dar ea e cu adevărat frumoasă, iar frumusețea nu trebuie să depună vreun efort. Păr șaten-închis, vopsit blond, dar nu până la vârfuri; nu e super slabă ca alte fete, iar sânii și șoldurile ei îi înrobesc pe băieții de la Thames Comprehensive.

Dar asta nu e tot, Rose mai poartă și o tonă de machiaj, deși arată mai bine fără — sau poate tocmai din

cauza asta. Își tapează părul și-și găurește intenționat ciorapii. Rose știe cum vrea să arate și obține lookul ăsta, electrizând aerul și provocând milioane de mici explozii în jurul ei, oriunde-ar merge.

Alte fete încearcă s-o copieze, dar nu mai e niciuna ca Rose pentru că, jur pe Dumnezeu, Rose e singura tipă pe care-o știu căreia i se rupe.

Iar când cântă... vibrează pereții. Se înverzesc ochii. Se scoală ce-i mai tare.

Din familia noastră minunată de inadaptați, Naomi era... *este* cea care-mi seamănă cel mai mult. Dacă Leo și Rose sunt regele și regina rahatului de banchet de la școală, eu și cu Nai suntem lorzii tocilarilor.

Și când mă gândesc la Naomi, la ochelarii ei cu rame groase care-i domină fața în formă de inimă și-i ascund ochii blânzi, căprui, îmi crește inima. Mi-amintesc de felul în care poartă ea cămășile, închise până la gât, și fustele plisate de o lungime nemaiîntâlnită. De pantofii ei practici, lustruiți, cu șireturi. În spatele tuturor lucrurilor astea, a nepotrivilor voite și a alegerilor ciudate, Naomi e o fată originală care nu tolerează rahaturile și nu face compromisuri.

Uneori, Naomi și cu mine mergeam la bibliotecă, la prânz, ca să citim. Nu vorbeam, păstram liniștea. Totul era calm. Se întâmpla să se uite pe deasupra cărții și să-mi surprindă privirea, să ridice din sprânceană la mine în timp ce trecea vreun puști dintr-a noua care se lua mult prea în serios; ne zâmbeam reciproc, doi copii super tocilari și sceptici care-au avut bafta să ajungă pe primul loc.

Iar când cânta... era la fel de bună... de fapt, mai bună decât cei mai buni basiști din lume. Cu mine la

tobe, eram inima trupei și sculptam ritmul cu o precizie rară.

N-am chef să mă gândesc la lookul meu de scenă, așa că... la dracu': cămașă în carouri, blugi, un tricou alb pe dedesubt, adică uniforma mea obișnuită. Lumbersexual profesionist, după cum mă descrie Rose.

Cel puțin nu mai trebuie să-mi bat capul cu freza de când m-am tuns aproape zero.

Morcoveață.

Roșcățel.

Cap-roșu.

Toate astea sunt poreclele care s-au lipit de mine pentru că am părul roșcat și nu, nu doar roșcat, ci și creț. Iisuse, am crescut cu înfățișarea asta care parcă-i invită pe ceilalți să-mi spargă capul. Rose îmi tot spune că aș putea să rezolv cumva problema. Ar da orice să-mi aplice un pic de gel și să-mi îndrepte părul. Dar eu îi zic... ăăă... nu. Iar la fiecare trei zile, se oferă să mi-l vopsească negru, dar eu insist că nu, e roșcat, OK, obișnuiește-te cu asta.

În plus, dacă l-aș vopsi negru, nu mi-ar mai putea zice Red, iar porecla asta e cel mai *cool* lucru la mine.

Ce am făcut a fost să mă tund foarte scurt cu o zi înainte ca Nai să dispară. N-am spus nimănui, pur și simplu am intrat într-o frizerie, le-am zis că vreau să mi-l radă pe părți și să-l lase mai lung în creștet, suficient de lung cât să-mi intre în ochi, să pot da din cap și s-o iau razna când sunt la tobe. Maică-mea a urlat la mine o oră întregă când m-a văzut. Pe bune, a zis că arăt de parcă tocmai am ieșit dintr-o închisoare de maximă siguranță.

Când s-a întors taică-meu de la una dintre „ședințele lui de consiliu nocturne“, a urlat la el pentru că n-a urlat el la mine.